

FIAT 500 NUOVA (1957-1975)



Opis rodziny:

Samochód Fiat 500 Nuova (wł. nowy) był następcą poprzedniego modelu 500, nieoficjalnie zwanego Topolino (wł. myszka) i był najmniejszym pojazdem w ówczesnej gamie Fiata.

Oficjalna premiera tego pojazdu odbyła się w sierpniu 1957 roku, a więc dwa lata po zakończeniu produkcji modelu Topolino. Głównym konstruktorem obu tych niewielkich pojazdów był inż. Dante Giacosa, ale ich ogólna koncepcja konstrukcyjna była całkowicie odmienna. Nowa "pięćsetka" miała samonośne nadwozie i silnik umieszczony za tylną osią, w odróżnieniu od poprzedniczki mającej konstrukcję ramową i klasyczny układ zespołów.

Nowe nadwozie miało zwartą formę dwubryłową, a jego długość całkowita nie przekraczała trzech metrów przy rozstawie osi wynoszącym 1840 mm. Szerokie drzwi zawieszone były na środkowych słupkach nadwozia, jak miała wówczas większość mniejszych samochodów. Wnętrze o skromnych wymiarach przeznaczone było dla dwóch osób dorosłych, a na tylnej ławce mieściło się dwoje dzieci. Bagażnik w przedniej części nadwozia miał symboliczną pojemność.

Opracowany specjalnie dla tego samochodu czterosurowy dwucylindrowy rzędowy silnik o pojemności skokowej 479 cm³; był chłodzony powietrzem. Od jesieni 1957 roku produkowano go w dwóch wersjach. Słabszą montowano w modelu Economica, a mocniejszą w Normale.

Napęd na koła tylne przenoszony był poprzez czterobiegową mechaniczną skrzynię przekładniową. Wszystkie koła jezdne o średnicy 12" zostały zawieszone niezależnie.

W połowie 1958 roku debiutowała usportowiona wersja 500 Sport ze wzmocnionym silnikiem o pojemności 499 cm³; . Zewnętrznym wyróżnikiem tej wersji był malowany czerwony poziomy pas na bokach nadwozia oraz obręcze kół w tym samym kolorze.

Od 1959 roku oferowano dwie nowe odmiany nadwozia z otwieranym dachem. Wersja Economica była oferowana jako kabriolimuzyna z długim płóciennym dachem obejmującym tylne okno (Transformabile), a wersja Normale z krótkim składanym dachem określana jako Tetto Apribile.

Pierwsza skromna modernizacja miała miejsce w 1960 roku. Wprowadzono wówczas model 500 D, który otrzymał większy silnik o pojemności 499 cm³; ale o zredukowanej (względem wersji Sport) mocy. Zrezygnowano z wersji Economica, ale nadal dostępny był krótszy płócienny dach, który nie obejmował już tylnego okna. Kierunkowskazy przednie przeniesiono z błotników pod reflektory, a we wnętrzu montowano składaną kanapę tylną.

Drugą nowością tegoż roku była wersja kombi o nazwie Giardiniera (wł. ogrodniczka). Zdecydowano się na powiększenie rozstawu osi o 10 cm, a także poziomy układ cylindrów silnika, przez co uzyskano sporą przestrzeń bagażową w tylnej części nadwozia. Początkiem 1968 roku produkcję Giardinieri przeniesiono do zakładu Autobianchi.

Kolejna modernizacja "pięćsetki" miała miejsce w marcu 1965 roku. W modelu 500 F zmieniono kierunek otwierania drzwi. Lepiej wyposażona odmiana tego modelu o dodatkowej nazwie Lusso debiutowała na rynku jesienią 1968 roku i wyróżniała się zderzakami z orurowaniem.

Jesienią 1972 roku wprowadzono do produkcji model 500 R (Rinnovata), który zastąpił modele F i Lusso. Wykorzystano w nim zespoły i elementy nowego Fiata 126, a przede wszystkim silnik o pojemności zwiększonej do 594 cm³. Zakończenie produkcji Fiata 500 nastąpiło w sierpniu 1975 roku, a łącznie wykonano ponad 3,432 mln egzemplarzy.